

Jacke Sjödin

Att bli på ädelgasen

Jag bor i Uppsala, tillfälligt sedan 20 år tillbaka. Och i den här staden är valborgsmässoafton en av årets största dagar. Under mina barndomsår i Sollefteå så bestod valborg av att bränna en rishög med släkten samt lägga kinapuffar i tomma ölburkar.

Här i Uppsala är det 500.000 människor på staden, och man ska ta på sig studentmössorna och galoppera med champagne och se på fortränning och äta sillunch och bli akademiskt på örat på studentnationerna och Gud vet allt. Fast det var förstas när man var student. Nu har man fem barn (minst), och sedan några år tillbaka går valborg ut på en enda sak: Att köpa heliumballonger till barnen!

Så snart står jag där på nytt i snålblåsten längs Fyrisån och överräcker mina sista hundralappar till heliumballongförsäljarna, allt medan en Spiderman, en flinande delfin, en Byggare Bob, en oval mobiltelefon och en sådan där ful rosa häst daskar mig i flinten i takt med vårvindar friska.

Sedan vandrar vi hemåt, och statistiskt sätt så tappar som bekant 25 procent av barnen sådana där ballonger, och med fem barn innebär det alltså att minst en ballong försvinner (kanske fler - jag har aldrig varit särskilt bra på matematik...) Plötsligt och helt oannonserat stiger Spiderman oåterkalleligt till väders, ackompanjerad av en vrålände 2-åring med den slaknade linan i sin

lilla smutsiga valborgsnäve.

I sådana lägen utropar den sillunchfryntlige fadern varje gång indignerat: "Varför köpte jag inte sex ballongjävlar när jag ju VET att minst en försvinner???" innan han tar adjö av familjen, vänder på klacken och snart står längs Fyrisån IGEN och räcker över den ALLRA sista hundralappen samtidigt som en väderspänd Nalle Puh frenetiskt dunkar honom i huvudet.

Sedan är allt frid och fröjd ett tag igen.

Väl hemma sitter ballongerna i taket och blänger ner på en hela eftermiddagen. Ibland skrämmer de halvt livet ur en när någon öppnar en dörr i lägenheten, så att den fula rosa hästen i taket plötsligt får liv och galopperar iväg någon meter till ett kusligt skrapande ljud.

Så småningom blir det kväll, barnen nattas, dags för de vuxna att ha lite kalas. Morotsstavar och dipsås, glada studentminnen, "när solen går ner bakom Sjöbloms dass", och så vidare. Och så kommer någon på det ohyggligt roliga i att andas in helium och prata som Kalle Anka...

Och vips är det morgon den första maj. Då går Uppsala som bekant under devisen "Vetenskapen stillastående - på grund av illamående!" Och barnen är utom sig av förtvivan över att alla deras ballonger ligger tomma likt överkörda hälleflundror på golvet. Själv vankar man runt i

lägenheten med lätt fodrat skallben, gnagande dåligt samvete, och undrar varför det var så roligt att låta som Kalle Anka igår kväll, när det inte är ett dugg kul att låta som Smoke Rings Andersson idag.

- Så är det med heliumballonger förstår ni barn, dom tappar luften över natten, säger man med torr, smackande mun.

- Men alla andras ballonger är ju fulla med luft idag också, men inte våra! Buäh äh äh äh!!!

- Vad konstigt, host host, ni hade väl otur och fick dåliga knutar på era kanske, host host.

Vad lär vi oss nu av ovanstående? Jo, inför denna valborgsmässoafton vill jag bara råda er som befinner er i liknande situation att tänka er för. Jag kan sammanfatta problematiken genom att travestera slutstrofen av Stefan Demerts "Balladen om den kaxiga myran":

Sorgligt slutar denna sången, barnen bara grät och grät, för att heliumballongen låg på golvet platt och slät.

Undvik alkohol att tanka du blir dum på många vis, du må låta som en anka men betar dig som en gris! Du betar dig som en gris.

Jacke Sjödin